

Egymillió „meós” vette át az aluljárót

(Agoston felv.)

Átvettük. Egész Budapest ott volt az ellenőrzésen. Vasárnap és hétfőn gyakran sorba kellett állni az új aluljáró lejáratainál. Volt, aki odalent az oszlopokat simogatta, voltak, akik kopogtatták. A hat telefonfülke előtt is sorba álltak az emberek, hogy így kezdhessék: „Az Emke aluljáróból telefonálok”. Két napig nem is annyira aluljáró volt ez, inkább kiállítás. Mint hatalmas táncteremben, körbe-körbe sétáltak a kíváncsiak, nézték a kirakatokat, tanulmányozták, melyik följáraton, hová lehet jutni, lottótótót vásároltak — talán ebben is szerencsét hoz az új létesítmény.

A posta hírlapterjesztő boltjában — ez az aluljáró egyetlen üzlete — óriási volt a forgalom. Nyitási „emléktárgyként” is veszik az újságokat. (Nem is lenne rossz ötlet az aluljárót ábrázoló képeslapokat árulni!)

— Rablót fogtam, őrmester elvtárs! — lép Gáspár János ügyeletes rendőrhöz az egyik járókelő. Aztán kiderül: a „rabló” — az automata-sor. Csokit nem adott, a pénzt megtartotta. „Kezdő automata, majd belejön!” — vélik a most és itt mindent elnéző pestiek. Ez volt egyébként az egyetlen „ejnye-ejnye” — jelenség. Talán egy jó műszerész és egy közértes, aki ünnepnap késő délután is tölti az automatákat, segíthetne ezen is. — A nem makacskodó üvegreke-

szek ugyanis este hatra kiürültek.

Egy fiatalember az oszlopnak támaszkodva újságot olvas. Fölnéz, olvas. Fölnéz... olvas... Aztán libben egy mini-szoknya, hosszú csók, mintha egyedül lennének. Ez az igazi avatás! Most lett

igazán pesti az aluljáró: találkahely egy emelettel a régi „randevú-óra” — alatt.

Persze akadt egy-két tévedhetetlen „okos” is. Ezt is hallottuk: „Ezek a burkolólapok nem érzik jól magukat az itteni félsavanyú talajon. Kisapám... Mondja, hogy én mondtam...”

A budapestiek tömegei jól érezték magukat a szép, új aluljáróban. Két nap alatt több mint egymillió ember járt itt.

Az egymillió „meós” egyhangú véleménye: „Örülünk neki, nagyon tetszik!”...

(faludi)